

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

i Byerne. Ved at se paa de Tal, der staa opført i Bemærkningerne til Lovforslaget, vil alle kunne erkyndige sig om, at det er mægtige Værdier, der her er vokset op. Nu skal jeg villigt erkende, at man overfor Grundlaget for Sammenligningen kan sige, at Vurderingen af 1916 f. Eks. — den første Gang den særlige Jordvurdering havde fundet Sted — ikke var saa fyldestgørende, som den er nu. Men selv om vi tager dette i Betragtning, vil alle erkende, at det er mægtige Værdier, der er skabt, og hele Samfundet vilde i Dag økonomisk set have staaet betydeligt bedre, om vi havde indkasseret en betydelig Del af disse Beløb.

Nu nytter det ikke, at vi græder over det, men jeg tror ogsaa, at vi til Gengæld skulde se i Tide at sætte en Bom for, at man yderligere paa denne Konto indkasserer til privat Fordel de Værdier, der rettelig tilkommer os alle. Derfor tror jeg, at Tiden nu er inde til, at vi faar en Grundværdistigningsskat af Betydning. Princippet er anerkendt i 1926 og har fundet Tilslutning fra 3 Partiers Side her i Rigsdagen, men Taksterne i Loven af 1926 er saa minimale, saa den ikke har haft den Indflydelse paa Udviklingen, som jeg tænker mig, at dette Lovforslag vil kunne faa, nemlig i Retning af at befordre Salg af Jord ved Byerne og skabe bedre Muligheder for Bebyggelse, end der hidtil har været. Ca. 200 Kommuner har vedtaget at ville benytte Loven af 1926, men selv om denne Lov bruges i sin fulde Udstrækning af disse 200 Kommuner, vil det alligevel kun andrage smaa Beløb, selv om der bliver betydelige Værdistigninger. Jeg mener derfor ikke, at man er gaaet for vidt, naar man har indsat den Bestemmelse, at de $\frac{3}{4}$ af den konstaterede Værdistigning skal indkasseres i Samfundets Kasse.

Bestemmelsen om, at der kan gives Henstand af Finansministeren, anser jeg for at være nødvendig og forsvarlig, og at denne Henstand bortfalder ved Salg af Ejendommen, følger af sig selv. Den er kun tænkt at skulle anvendes i de Tilfælde, hvor der ikke foreligger en virkelig Fortjeneste for den paagældende Ejer enten i Form af forøget Indtægt af Ejendommen eller paa anden Maade; men naar Indtægten er konstateret ved Salg, anser jeg det for berettiget, at Henstanden bortfalder.

Saa er Spørgsmaalet, hvordan de Penge, der indkommer paa den Maade, skal fordeles, og jeg synes, at den Fordeling, der er foreslaaet, er rimelig og forsvarlig, nemlig at Staten faar den ene Fjerdedel, og at de tre Fjerdedele fordeles mellem Kommunerne

i Forhold til, hvor Grundværdistigningen er fremkommet, og i Forhold til de Udgifter, som de enkelte Kommuner har til de nødvendige Foranstaltninger, der i mange Tilfælde netop følger med en Grundværdistigning. Med den forøgede Bebyggelse i Kommunerne følger jo ogsaa forøgede Udgifter til Skolevæsen og Forsørgelsesvæsen o. s. v.

Jeg ser ikke Lovens største Betydning i den direkte Indtægt, den vil give, selv om der er nogen Mulighed for, at dette Beløb vil blive større i den næste Periode end i den sidste Periode, men jeg ser dens største Betydning deri, at der nu bliver sat Bom for Spekulation i Jord, idet den Kapital, der hidtil er blevet betalt af de enkelte, der nødvendigvis skal købe Jorden, og indkasseret af de enkelte, der tilfældigvis ejede denne Jord, nu inddrages til det offentlige. Derved skaffes den Jord ud til Salg, som der er Brug for til Bebyggelse ved de store Byer.

Jeg kan derfor tilsige mit Partis Tilslutning til Lovforslaget og anbefale, at det bliver velvilligt behandlet, saa at vi kan naa til et Resultat allerede i denne Samling.

Hans Hansen: Jeg vil gerne straks sige, at vi fra vor Side principielt kan give det foreliggende Lovforslag vor fulde Tilslutning. Medens der med Hensyn til det Lovforslag, som vi har behandlet de sidste Par Dage, kunde næres Frygt for Forskydninger, naar man gik til en Omlægning af allerede bestaaende Skatter, saa er der ingen Frygt at nære i saa Henseende med Hensyn til dette Lovforslag. Jeg finder ikke, der er Grund til at komme ind paa nærmere Betragtninger vedrørende Lovforslagets Enkeltheder, men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de rent praktiske Foranstaltninger.

Jeg mener ikke, at det kan siges, at man ved at opkræve disse $\frac{3}{4}$ af Grundværdistigningen i mindste Maade gaar de paagældende Ejere af Grundene for nær, hvilket ærede Ordførere har givet Udtryk for. Man har jo til Overflod af Eksempler paa, hvordan den nyere Tid med sin tekniske Udvikling, Samfærdselsmidlernes Udvikling, Anlæg af Jernbaner og Stationsbyer har skabt mægtige Beliggenhedsværdier, der er gaaet i de forkerte Lommer. De Oplysninger, der gives i Bemærkningerne til Lovforslaget, giver Fingerpeg i saa Henseende.

Jeg vil gerne nævne et enkelt Eksempel, som maaske endnu tydeligere understreger Udviklingen i den her anførte Retning, og det er Byen Esbjerg. De Oplysninger, der er fremkommet i Anledning af Esbjergs 60